

Začátek – Příhoda v lese

„Chyťte ho!“ křičel vůdce Lerkonských stráží a spolu s dalšími šesti strážci se hnal lesem za malým chlapcem, přičemž z něj ještě odkapávalo bahno. Orubin se však jen ohlédl přes rameno a usmál se. Věděl, že ho strážci jen tak nechytí. A jak by taky mohli, když se v těžké kovové zbroji, kterou měli na sobě, mohli sotva hýbat, natož tak běžet. A jejich těžké palcáty, které táhli v rukou, jim taky moc nepomáhaly. Navíc neměli proti mladému chlapci, který les znal jako vlastní boty, žádnou šanci také proto, že tu na rozdíl od strážných neběžel poprvé. Vlastně to nebylo ani zdaleka poprvé, co se dostal do sporu se strážnými.

Orubin už prostě na to měl takový talent.

Vyrůstal v malé lesní vesničce Lerkon na pokraji království Arkádie. Byl sirotek. Rodiče mu zemřeli ve velmi útlém věku, a tak se o sebe musel od jisté doby starat sám. Jelikož neměl žádné peníze, rodinu ani přátele, nemohl se uživit jinak, než že začal krást. Nikdy ale nevzal víc, než sám potřeboval.

Ze začátku pro něj bylo těžké vyrůstat na ulici, ale během let si na to zvykl. A i když si občas vystřelil ze strážného, ve skutečnosti to byl hodný a chytrý kluk, takže se mu sem tam podařilo v pouličním hazardu získat pár stříbrňáků.

Jelikož žil sám a neměl co ztratit, dělal si tedy občas dobrý den ze strážných a to nejen pro svoje potěšení, ale i rozptýlení ostatních vesničanů.

Tentokrát to ale trochu přehnal.

Protože měl hlad, chtěl odlákat pozornost strážného od jednoho stánku s pečivem, aby sám mohl něco ukořistit. Využil toho, že zrovna kolem šel nějaký muž a táhl za sebou dřevěný vozík, naložený až po okraj zelenými jablky.

Nenápadně se k němu přiblížil, a když byla vhodná chvíle, spustil korbu vozíku a celý náklad se rozkutálel přímo pod nohy strážního, který už byl na odchodu. Jakmile vykročil, podklouzla mu noha na jablku, neudržel rovnováhu a rozplácl se přímo doprostřed velké blátivé louže na ulici.

Celá ulice v tu ránu ztichla a všichni se zadívali strážcovým směrem. Všichni byli v tu chvíli tak ohromeni tím, co se zrovna stalo, že se nemohli ani pohnout. Prvotní šok však po chvíli ze všech opadnul a celá ulice se dala do obrovského smíchu. Celá ulice až na strážného válejícího se v bahně a Orubina, který stál o kousek dál s otevřenou pusou a stále nemohl uvěřit tomu, co se právě stalo. Ani on tohle nečekal, ale když viděl strážcův rozzuřený pohled, upírající se přímo na něj, tušil, co bude následovat. Proto když viděl, jak se strážný začíná pomalu zvedat z louže s očima jasně říkajícíma, že ví, kdo za to může, a stále upřenýma právě na Orubina, už na nic nečekal a dal se na útěk. Při běhu se ovšem už nemohl ubránit úsměvu, jelikož mu pomalu začalo docházet, jak absurdní věc se právě stala. Věděl, že z toho bude mít značné problémy a že se teď nebude moct nějakou dobu ukázat, ale tohle mu za to stálo. Také věděl, že je teď klíčové, aby se nenechal chytit, a proto neomylně zamířil k lesu, přímo směrem k tajné únikové cestě. Věděl přesně, kam běží.

Mířil ke skalní trhlíně, sloužící jako cesta skrz horu, kde byla ve skále zabudovaná tajná cesta, o které věděl jen on. Věděl, že tam strážného setřese. To už se ale za ním hnalo hned sedm strážných v čele s jedním celým od bláta.

„Zastavte ho! Chyťte ho!“ křičel ten od bláta a hnal se vpřed. Orubinovi však nestačil. Chlapec s plavými vlasy, světlou pletí a šedýma očima běžel lesem, šikovně přeskakoval kořeny, tak jako už mnohokrát a vyhýbal se pařezům a spadáným větvím, které tu zbyly po včerejší bouři. Byl si jistý každým krokem. Zato strážným to moc nešlo. Hnali se ve svých

těžkých kovových brněních stále vpřed a přitom nezapomněli zakopnout o každou větvičku, kořen či pařez, který se jim postavil do cesty. Mladému hbitému Orubinovi prostě nestačili.

„Už jen kousek“, pomyslel si Orubin, když před sebou uviděl řeku. Naposledy se ohlédl po svých pronásledovatelích, kteří se mu začali vzdalovat, přeskočil řeku, vyběhl svah, za kterým už se tyčila skála, a už si myslel, že má vyhráno, když tu ouha!

„To ne!“ skoro vykřikl udýchaný Orubin, když se zastavil u skály tam, kde bývala trhlina. Místo ní tam nyní byla jen velká hromada kamenů a pár ulámaných kmenů. Včerejší bouře téměř celou trhlinu zasypala. Co teď?

Orubin musel přemýšlet rychle. Přelézat tuto ohromnou hromadu kamení, bylo teď, když mu v patách byli strážníci, nemyslitelné. Tak co má dělat? Rozhlížel se kolem sebe a hledal něco, co by mu pomohlo. Cokoliv! Za zády už slyšel udýchané výkřiky a hekání strážných, kteří se ve své těžké zbroji plahočili do svahu.

„Mysli, myslí, myslí...“ naléhal Orubin sám na sebe. Podél skalní stěny se vydat nemohl. Byla moc dlouhá na to, aby ji celou oběhl, proto vedla cesta skrz. Jenže co mu zbývalo? Neměl na vybranou. Buď se vydá sprintem podél skalní stěny a bude doufat, že strážce snad brzo setřese, jelikož věděl, že se ve své zbroji nemohou moc pohybovat nebo se nechá chytit. Nebylo z čeho vybírat. Už se chtěl vydat doprava podél skalní stěny, ale bylo pozdě. Strážníci se mezitím dole pod svahem rozestoupili a nyní se vynořili tři napravo, tři nalevo a jejich zablácený, nyní ještě více rozzuřený vůdce uprostřed, přímo naproti Orubinovi.

Teď už nebylo úniku. Strážníci kolem něj pomalu začali uzavírat půlkruh a přitom na něj mířili palcáty. Orubin teď byl opravdu v úzkých.

„Tak a máš po srandě, chlapečku“, promluvil pomalu stále ještě trochu zadýchaný strážce, stojící přímo naproti Orubinovi, hlasem plným nenávisti. Nevypadal na bůhvíjakého sportovce. Byl celkem při těle, takže tenhle sprint po lese ho nejspíš pořádně vytočil.

„A teď budeš předveden před soud, kde se rozhodne, zda budeš uvrhnut do vězení, a nebo rovnou popraven za veřejné zesměšňování zástupce královského majestátu!“ pokračoval strážný. „A já se osobně postarám o to, aby to bylo to druhé!“ vykřikl na Orubina. „Takže hoši,“ promluvil ke svým mužům, „zatkněte ho a...“ ani nedokončil větu, když tu najednou se ze všech stran vynořily kořeny, větve a šlahouny stromů a omotaly se strážníkům kolem nohou a zvedly je do výšky, až upustili svoje palcáty.

„Ale, ale, ale... ne tak zhurta, panové,“ ozvalo se najednou odkudsi a zpoza jednoho stromu se vynořila dívka. Ovšem nevypadala na obyčejnou vesničanku.

Na rozdíl od Orubinovy staré velké košile, ošumělých kalhot a roztrhaných bot, na sobě dívka měla dlouhé zelené tílko bez ramínek, připomínající šaty, sahající téměř až po kolena, zdobené u pasu lučními květy. Pod tím měla krátké, úzké, tmavě zelené kalhoty. Na nohou neměla žádné boty, ale místo nich se jí kolem lýtek a prstů ovíjely zelené úponky rostlin. Stejně úponky měla i kolem zápěstí a předloktí. Nejzvláštnější ale na ní byl její obličej. Měla velké černé oči ve tvaru kapky, malý nos a malá rudá ústa kontrastující s její snědou pletí. Její dlouhé, husté, černé vlasy, zdobené květinami, jí volně splývaly až k pasu.

Zvolna přešla ke strážníkům, visícím ve vzduchu hlavou dolů, a přitom měla stále zvednutou ruku a otevřenou dlaní mířila na ně.

„Co vám ten kluk tak hrozného provedl, že ho chcete hned popravít?“ promluvila směrem ke strážníkům. Nikdo nepromluvil. Všichni byli zaskočeni náhlým zjevem záhadné dívky.

„Já čekám,“ pokračovala dívka „nebo snad chcete viset tam nahoře až do skonání světa?“

„Okamžitě nás pusť dolů a řekni, co jsi zač!“ vykřikl na ni zablácený strážný. „Jménem králem ti to přikazují!“

„Tak jménem krále, jo?“ zasmála se dívka. „Tak to vás asi zklamu, protože já krále neposlouchám. Já neposlouchám nikoho.“

„Ty...jak se opovažuješ takhle mluvit?!“ rozzuřil se zablácený strážný. „Okamžitě nás sundáš a půjdeš taky před soud!“

„Vážně? Odvážná slova od někoho, kdo visí hlavou dolů.“ Usmála se dívka. „Měla bych lepší nápad. Pustím vás, jen když pak hezky odejdete a necháte mě i toho kluka být.“

Orubin, který doteď jen čekal na správnou příležitost, aby mohl utéct, se v duchu podivil. Ta neznámá dívka mu snad chce doopravdy pomoci.

„Nikdy!“ vyhrkl bez váhání strážník.

„Dobře,“ řekla dívka „potom tedy my dva odejdeme a necháme vás tu viset do té doby, dokud vás někdo nenajde.“ Na chvíli se odmlčela a čekala, jak na to strážníci zareagují, ale když se pořád nikdo neozýval, otočila se, spustila ruku dolů podél těla a pomalu se vydala pryč. Po pár krocích se ovšem, přesně jak dívka čekala, ozval zablácený strážník. „Počkej!“ vykřikl už o něco mírnějším hlasem než doteď. „Dobře, dobře, vyhrálas,“ řekl našťavaně. „Pusť nás a my odejdeme a necháme vás na pokoji.“

„Tak se mi to líbí,“ otočila se dívka a vrátila se zpátky ke strážníkům. „Já věděla, že dostanete rozum,“ řekla a máchla rukou před sebou ve vzduchu. V tu chvíli se uvolnili všechny kořeny, šlahouny i větve, které se strážníkům omotávali kolem nohou a vrátili se na své původní místo. Všichni muži se po hlavě zřítily na zem. S hekáním se zvedli na nohy, a ještě než se vydali k odchodu, zablácený strážník se otočil k Orubinovi a promluvil: „Jen pro tentokrát kluku“, řekl přísně. „Příště si mě nepřej.“ Zamračil se na něj, a když procházel kolem dívky, vrhl na ni zlostný pohled, ale neřekl ani slovo.

Orubin s dívkou sledovali, jak všichni strážníci postupně mizí pod svahem a čekali, až úplně ztichnou poslední zvuky jejich těžkých kroků, nesoucí se lesem. Potom se na sebe podívali. Očividně ani jeden nevěděl, co má říct. Nakonec začal Orubin. „Ehm...Děkuju ti, že si mě zachránila před těmi strážníky.“

Není zač,“ odpověděla dívka. „A co tak hrozného jsi vlastně provedl, že tě chtěli popravit?“ zeptala se.

„Ále...Jen menší nehoda s rozsypanými jablky a blátivou louží.“ Odpověděl Orubin.

„Nepovídej? Všimla jsem si, že ten jeden vypadal jako po bahenní lázni,“ usmála se dívka.

„Jo, jenže v brnění,“ vyprskl smíchy Orubin a oba se začali smát.

„Páni...Ty asi budeš pěkný číslo. Kdybych nebyla zrovna poblíž a nezaslechla křičet toho strážného, asi by ti pěkně dal,“ vydechla po chvíli dívka, když se jí podařilo přestat smát.

„Děláš takové věci často?“ zeptala se. „A jak se vlastně jmenuješ?“

„Jsem Orubin, ale můžeš mi říkat Bin a ano, dělám takové věci celkem často,“ odpověděl jí Orubin, když znovu popadl dech. „A tvoje jméno?“

„Já jsem Arklis, ale říkají mi jen Klis. To tě doma rodiče asi moc nepochválí za to, cos provedl.“

„Víš, já nemám domov ani rodiče. Jsem sirotek a žiju na ulici, proto ty věčné průšvihy.“

„Och...Aha. Já taky nemám rodiče. Zemřeli, když jsem byla malá. A co se stalo s těmi tvými, jestli se můžu ptát?“

„Moji také zemřeli, když jsem byl malý, ale nevím jak. Víím jen, že jsou mrtví.“

„Hm...Lepší nevědět, než vědět, jak zahynuli tvoji blízcí. Já to bohužel víím.“

„A jak?“ zeptal se Orubin.

„Při požáru,“ řekla smutně Arklis. „Naši vesnici vypálili. Jsem jediná, kdo tehdy přežil a od té doby žiju v lesích.“

„To mě mrzí. Máš pravdu. Asi lepší spíš nevědět, než vědět, i když já bych to strašně moc chtěl zjistit,“ řekl Orubin a na chvíli se zahleděl do prázdna.

Pravdou bylo, že Orubin nevěděl nic o svém původu, o své minulosti. Co si pamatoval, tak vždycky žil v Lerkonu, ale tak nějak věděl, že odtud nepochází, že se tu nenarodil a že tu jeho rodiče nezemřeli. I když je nikdy nepoznal, věděl, že to nebyli obyčejní lerkonští obyvatelé a že on taky ne. Už od malička věděl, že není jako ostatní děti, že v sobě má něco, co ostatní nemají. Problém byl, že nevěděl co. Rozhodně ale byl jiný. Pamatoval si, že když byl menší, stala se taková zvláštní věc.

Byl večer a on si hledal nějaké místo na přespání a také něco k jídlu v jedné zapadlé uličce. Uviděl, že v jednom otevřeném okně leží na parapetu talíř se zbytkem večeře, kterou někdo nedojedl. Bylo tam skoro celé kuřecí stehno a pár brambor. Orubin měl tehdy opravdu hlad, skoro celý den nic nejedl a byl unavený, takže jakmile spatřil, že má šanci bez větší námahy získat něco k jídlu, neváhal ani chvíli. Přešel pod okno, a jelikož byl ještě malý, přitlačil si pod něj bednu, aby tam lépe dosáhl. Už, už se po stehnu natahoval, když tu najednou odněkud vyskočila kočka, škrábla ho po ruce a stehno si vzala sama. Seskočila z parapetu okna a začala se ukradeným stehnem cpát přímo před Orubinem. Jakoby se mu tím posmívala. A to bylo na Orubina ten den až moc. Byl hladový, unavený a úplně sám, a když viděl, že i té pouliční kočce se daří lépe než jemu, už to nevydržel a udělal to, co za normálních okolností nikdy nedělá. Dal se do pláče. Stál kousek před kočkou a plakal tak moc, jako ještě nikdy. V tu chvíli byl tak zoufalý jako ještě nikdy před tím a v tu chvíli se stalo něco co ještě nikdy před tím.

Jakmile začal Orubin plakat, zvedl se vítr, a čím více chlapec plakal, tím více foukalo, až se nakonec v malé postranní uličce rozpoutala úplná vichřice a uprostřed ní stál malý chlapec a plakal. Silný vítr rozfoukával všechno kolem. Vzduchem létaly krabice, papíry, mokré prádlo, talíř s příborem, brambory a to všechno trvalo tak dlouho, dokud vítr neodfoukl i tu kočku, která se zařatými drápy snažila udržet na zemi. Když už jí však došly síly a povolila zařaté drápy, vítr s ní mrštil takovou silou o zeď, že chvíli po tom zůstala ležet na zemi jako zabitá. Jakmile dopadla na zem, vichřice v tu ránu přestala a jediný důkaz svědčící o tom, že někdy vůbec nějaká byla, představovala zdemolovaná ulice, ve které nic nezůstalo na svém místě. Všechno zvedl do vzduchu silný vítr, který zmizel tak náhle, jako se objevil. Všechno tedy kromě chlapce. Orubin byl ale tehdy tak malý a unavený, že si ani pořádně neuvědomoval, co se vlastně stalo, a bylo mu divné, proč se kočka ležící na zemi, poté co se probrala, se na něj jen vyděšeně podívala, zavřeštěla a utekla pryč. V tu chvíli ho to ale ani tolik nezajímalo, protože si všiml, že kousek od něj leží to jeho vytoužené kuřecí stehno, a tak si ho vzal, sedl si na zem a hladově se do něj zakousl. Bylo mu jedno, že je trochu okousané od kočky, protože v tu chvíli ho nezajímalo nic jiného než to, že konečně ukojí svůj hlad a na podivnou událost, která se stala před chvíli, si ani nevzpomněl.

Nyní se nad tím Orubin znovu zamyslel. Ponořil se do svých mlhavých vzpomínek, které si ještě dokázal vybavit natolik, až málem zapomněl, že tu s ním pořád stojí ta zvláštní dívka Arklis. Vrátil se zpátky do reality a k jejich momentálnímu tématu rozhovoru.

„Takže ty jsi doteď žila sama v lese?“ zeptal se jí udiveně. Představa, že by on měl žít několik let sám v lese, mu připadal trochu děsivá. Žil sice taky sám bez rodiny a přátel, ale alespoň žil mezi lidmi. Žil ve vesnici a tahle dívka v lese, což mu připadalo podivné ale i obdivuhodné.

„Sama? To jsem neřekla,“ odpověděla s šibalským úsměvem dívka a bez jakéhokoliv varování zapískala pronikavě na prsty. V tu ránu se zpoza stromu vynořil obrovský vlk! Orubin jen vytřeštil oči a poděšeně ucouvl pár kroků vzad.

I když vlk nepůsobil v obličejí nijak zle, jeho mohutný zjev mu dodával na výhrůžnosti. Měl krásnou šedostříbřitou srst proloženou černými a bílými chlupy. Pomalu se vydal za Arklis a své modré oči přitom nespouštěl z Orubina. Došel až k dívce, pokorně se zastavil po jejím boku a nechal ji, aby ho hladila po zádech, přičemž stále nespouštěl oči z vyděšeného chlapce. Orubin už sice pár vlků viděl, vesničané je lovili pro kožešinu a také jako trofej, ale živého ještě nikdy a takového už vůbec ne. Byl ohromně velký! Když stál vedle Arklis, sahal jí až nad pas. Působil tak majestátně a budil takový respekt, až se z toho Orubinovi zatajil dech. Zíral na zvíře s otevřenou pusou a doslova cítil, jak se vlkovi světle modré oči vpíjí do těch jeho. Měl pocit, že mu vlk vidí až do duše.

„Seznamte se“, řekla Arklis. „Toto je Astra a je to taková moje náhradní máma a nejlepší přítelkyně,“ řekla a ukázala na vlka. „No tak, pojd', Bine! A neboj se, ona ti neublíží. Ví, že jsi přítel. No tak! Pojd' si ji pohladit!“ vybízela chlapce, dokud se konečně neodhodlal a udělal pár kroků vpřed. Když teď byl vlčici blíž, viděl, že nemá v očích nepřátelský výraz, ale spíš zvědavý.

„No tak, pohlad' si ji, ale pomalu, ano? Přece jen jsi pořád cizí,“ usmála se Arklis a sama přestala vlčici hladit po zádech a nechala ji, aby postoupila trochu dopředu k Orubinovi. Orubin k ní pomalu natáhl ruku a vlčice zvědavě naklonila hlavu na stranu. Natáhla krk a svým černým čenichem nejprve chlapcovu ruku očichala a poté se o ni láskyplně otřela, přičemž trochu zakňučela.

„Líbíš se jí!“ řekla radostně Arklis Orubinovi, který dál hladil vlčici. Očividně se jí to líbilo, což ostatně potvrdila i tím, že začala divoce vrtět ocasem.

„Astra má dobrý čich na lidi. Poznává, kdo je dobrý a kdo zlý. A ty se jí očividně líbíš,“ dodala Arklis.

„Jo, asi jo,“ usmál se Orubin a přitom nespouštěl oči z vlčice, otírající se o něj. Také se mu moc líbila. Sám nějakou velkou lásku ke zvířatům nechoval, – zvláště ke kočkám ne – ale tahle vlčice mu učarovala. „Je ohromná! Tak velkého vlka jsem nikdy neviděl,“ řekl ohromeně Orubin.

„To se nedivím, ani jsi nemohl,“ culila se Arklis. „Tito vlci žijí jen na jihu království a už jich taky moc není. Nedivila bych se, kdyby Astra byla poslední svého druhu,“ zaváhala a potichu dodala „Jako já“

„Cože? Co jsi tím myslela?“ podivil se Orubin. „A ty pocházíš až z jihu? Nechceš mi konečně říct, co jsi zač? Obyčejný člověk rozhodně ne. A jak jsi vlastně zvládla to s těmi strážnými?“ Orubin se dožadoval vysvětlení.

„No jo dobře, dobře zpomal. Už si nebudu hrát na paní tajemnou,“ řekla Arklis a na chvíli se odmlčela, než pokračovala. Hrdě zvedla hlavu a prohlásila „Jsem Arklis, dcera vládce a vládkyně země, a jsem poslední z rodu vládců z Jižních lesů. Mým úkolem je dostat se ke králi a přimět ho, aby zakročil proti řádění Ohňových démonů z východu. Úplně zdivočeli a pustoší zemi. Začali na jihu. To oni kdysi vypálili moji vesnici a zahubili všechny vládcy země. Přežila jsem jen díky Astře. To ona mě tehdy zachránila z plamenů a poté se o mě starala. Jižní vlci byli vždycky věrní zeměvládcům. Požár tehdy na neštěstí zahubil i je a vypálil polovinu lesa. S Astrou jsme tehdy přežili jen náhodou. Tenkrát jsem byla ještě malá na to, abych něco udělala, ale teď už nejsem. Po vypálení naší vesnice se Ohňový démoni na pár let zklidnili, ale teď zase začali řídit. Úplně zdivočeli a jsou k nezastavení. Nad východem a jihem se vznášejí oblaka kouře, země je v plamenech a nikdo nic nedělá! Situace je vážná, tohle se ještě nikdy nestalo. Na východě se něco děje, něco moc vážného. Ohňový démoni zešlieli a ničí vše, co se jim postaví do cesty. Král to určitě neví, jinak by něco udělal. Musím mu to říct!“

Orubin jen ohromeně zíral na Arklis s otevřenou pusou. Chvíli mu trvalo, než vstřelil to, co mu právě Arklis řekla a než mu došel význam jejích slov. Několik minut jen tak stál a zíral na ni s vytřeštěnými očima, než se mu podařilo vykoktat „Takže....t-ty jsi v-vládce? Vládce země?!“ Arklis jen přikývla. „To snad né!“ vyhrkl Orubin. Pomalu ho začínal přecházet šok z toho, co se právě dozvěděl. „Páni! To snad né!“ zopakoval Orubin. „Já tomu nemůžu uvěřit!“ máchal kolem sebe rukama a smál se. Když se trochu uklidnil, tak pokračoval „Slýchal jsem o vás, ale nikdy mě nenapadlo, že se s někým z vás setkám.“

Arklis s Astrou ho jen pozorovali, trochu udivené a překvapené jeho reakcí.

„Takže tvůj národ a vesnici vypálili Ohňoví démoni? To muselo být strašné! Moc o nich toho nevím, ale z toho, co jsem slyšel, je lepší se od nich raději držet dál.“ Promluvil už o něco vážněji Orubin.

„To máš pravdu, ale tohle je jiné. Jak jsem řekla, úplně zešíleli. Něco je hrozně popudilo, jinak by se takhle nechovali. Tohle je moc i na ně. Na východě se něco děje, ale já nevím, co. Ale musím to říct králi, jistě to tak nenechá,“ řekla rázně Arklis.

„Hm...“ zahučel jen Orubin. O schopnostech krále dost pochyboval. Nikdy ho neviděl a nikdy ani neslyšel o tom, že by kdy něco dobrého pro svoji zem udělal. A z toho, co si povídali lerkonští vesničané o něm neměl valné mínění. Celé dno prý trávil na královském hradě a mezi své poddané snad vůbec nechodil. Nikdo ho prý ani nikdy neviděl. Orubin proto vážně pochyboval o tom, že by se k němu Arklis vůbec dostala, natož tak s ním mluvila. „Takže chceš sama cestovat až na sever ke králi? To nemůžeš zvládnout. Je to strašně dlouhá cesta a kdo ví, co tě na ní potká,“ promluvil vážně.

„A co mi zbývá?“ zeptala se Arklis. „Navíc já nejsem sama,“ řekla a pohladila Astru po hlavě. „Vím, že je to nebezpečné, ale nemám na vybranou už kvůli rodičům a vůbec všem vládcům země, kteří kvůli tomu zemřeli. Je to moje poslání. A my s Astrou jsme zvládli už ledacos.“

Orubin jen kroutil hlavou. Vůbec se mu nelíbilo, co má dívka v plánu. Pravdou totiž bylo, že král se o svou zemi vůbec, ale vůbec nestará. Veškerou péči o Arkádii měli na starosti královští strážníci. Právě oni měli řešit všechny problémy a ne král. Oficiálně a podle zákonů jí sice vládl, ale ve skutečnosti se o ni staralo jen pár oddílů strážných a pak to tak také vypadalo.

Jelikož strážných nebylo moc a bez přítomnosti krále je lidé téměř nerespektovali, nebyla v Arkádii stanovena žádná stálá pravidla a žádný řád, takže si lidé dělali, co chtěli. Lesy ovládali bandité a lapkové, lidé se mezi sebou kvůli každé maličkosti prali, jelikož je neměl kdo rozsoudit, a to mnohdy vedlo k velkým občanským nepokojům, jednotlivé vesnice mezi sebou válčily a krádeže byli na denním pořádku.

Zkrátka jediné pravidlo, které zde platilo, bylo, že přežije ten nejsilnější.

Lerkon byl naštěstí jen malá vesnička na kraji království, kde se vesměs všichni znali, takže situace tu nebyla tak hrozná jako ve zbytku země. Není tedy divu, že se Orubinovi nelíbil Arklisin plán, ale ona se nenechala odradit.

„Je to můj domov Orubine, vyrostla jsem tam,“ spustila dívka. „A nemůžu se jen tak dívat, jak ho někdo ničí,“ řekla a smutně se na Orubina podívala.

V tu chvíli mu to došlo. *Musí jít s ní*, pomyslel si a v duchu se nad tím zamyslel.

I když neměl domov jako takový, strávil v Lerkonu celý život. Bylo to alespoň místo, které znal, místo, které mu alespoň trochu dávalo pocit bezpečí a myšlenka, že by ho teď měl opustit, byla trochu děsivá. Měl odejít od všeho, co znal a vydat se na dlouhou a nebezpečnou cestu do neznáma, ze které se nemusí už nikdy vrátit a navíc s dívkou, kterou sotva zná?

A najednou si to uvědomil. Ano! Musí jít! A najednou mu to došlo. Právě se před ním otevírá cesta k novému životu! Najednou měl pocit jakoby, byl k tomuto předurčen, jako by se tohle mělo vždycky stát. A v tu chvíli už nepochyboval. Je to jeho osud, jeho poslání! Musí tuto dívku na její cestě doprovodit. Nevěděl, jak to ví, ale bylo to tak. Jeho starý život na ulicích Lerkonu právě skončil. Stejně by ho tam už nic dobrého nečekalo. Strážce by mu nedaly pokoj, dokud by ho nechytily. Naposledy se ohlédl směrem k Lerkonu a věděl, že sem se už nevrátí.

Potom se otočil k Arklis, která ani netušila, jak zásadní bitva se v něm právě odehrála. „Takže ti to nevymluví, co? Ať řeknu cokoli, ty stejně půjdeš, že?“ zeptal se.

Dívka jen přikývla.

„Dobře, v tom případě mi tedy nezbývá nic jiného, než jít s tebou,“ prohlásil a usmál se na ni.

„Cože?“ zeptala se Arklis. Teď zase valila oči ona. „To nemyslíš vážně. To bys vážně udělal?“ ptala se nevěřičně.

„Ano,“ kývl „dlužím ti to. Zachránilas mi život a já tě nemůžu opustit, dokud ti to neoplatím.“

„Jupí!!!“ vypískla Arklis a vrhla se Orubinovi kolem krku. To ho trochu překvapilo, ale také ji objal. Astra nemohla zůstat pozadu a začala po nich skákat a otírat se o ně a přitom spokojeně kňučela.

Byl to začátek krásného nového přátelství, byl to začátek jejich dlouhé, společné cesty, při které je čeká mnoho útrap, ale i mnoho krásného

Byl to začátek jejich velkého
DOBRODRUŽSTVÍ!

ZŠ Štěpánov u Olomouce
Zuzana Burgetová 8. A